

De Ster

NEDERLAND IN VOORJAARSTOOL.

15 Mei 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 5

INHOUD:

	Blz.
In het aangezicht van een wereldcrisis, door David O. McKay	131
Doopdiensten te Utrecht en Antwerpen	134
Aan de gehele wereld, door Alma Sonne	136
Joseph Smith	139
De Duizendste	140
Het antwoord, door Janath Russell Cannon	141
Dennis en het Mormoonse Bataljon (3)	144
De Kerk in Europa	151
Gebeurtenissen in de Zending	157

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY, Assistenten: JOHANNA A. SEHLMER
TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

IN HET AANGEZICHT VAN EEN

Wereldcrisis

door President DAVID O. MCKAY.

Deze toespraak werd uitgesproken door President McKay tijdens de Algemene Conferentie, gehouden in April 1948 te Salt Lake City.

Afgezien van hun prachtige zang bieden deze jonge vrouwen en mannen van de Brigham Young Universiteit een inspirerend beeld. Aller harten zullen ongetwijfeld van dankbaarheid vervuld zijn als wij hen daar zien staan en denken aan hetgeen zij vertegenwoordigen. Toen de inspirerende openingsliederen gezongen werden, dacht ik er aan hoe elk van deze jonge mannen en vrouwen door een vader en een moeder geleerd was trouw te zijn aan het Evangelie van Jezus Christus, hoe de grootste vreugde en het hoogste geluk, zowel in deze als in de komende wereld, hun deel zal zijn wanneer zij zich onbevlekt van de wereld houden. Ik ben dankbaar voor een kerkelijke instelling, die naast de wetenschappen en andere vakken, welke op de Staatsscholen onder-

wezen worden, ook de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus onderwijst. Ik weet dat zij waar zijn, en deze jonge mensen kunnen het ook weten, indien zij zich altijd aan deze waarheid houden.

Sommigen hunner moeders zijn verontrust. Sommigen van deze moeders hebben mij opgebeld of bezocht om uiting te geven aan haar bezorgdheid over de toestand der wereld. Het zijn de smeekbeden en vragen van deze moeders, die mij deze morgen zullen leiden bij hetgeen ik wens te zeggen. Ik zou willen, dat de gehele wereld de vredige geest kon gevoelen, en kon delen in de hoop en inspiratie, die wij in de vergaderingen van deze conferentie gevoeld hebben.

Jezus zeide bij zekere gelegenheid tot Zijn discipelen, die zich bezorgd en ongerust maakten omdat Hij gezegd had hen te moeten verlaten: „Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.” (Joh. 14 : 1). In die ene zin geeft Jezus zowel een troostvolle waarschu-

wing als een aanwijzing om vrede en rust te verkrijgen.

Wij leven in een moeilijke tijd. Velen in de Kerk zijn met vele millioenen in de wereld van onrust vervuld. De harten zijn zwaar van sombere voorgevoelens. Voor de derde maal in een halve eeuw pakken dreigende oorlogswolken zich samen. O, gij dwaze mens! Zult gij nimmer leren uw voordeel te doen met de ondervindingen in het verleden, opgedaan?

De verantwoordelijkheid om een keuze te doen rust altijd op de sterveling. Nimmer was die verantwoordelijkheid groter dan nu. Een voormalig lid van het Zondagsschool Hoofdbestuur gaf deze gedachte aldus weer:

„Wat de mensen nu denken en doen, of wat zij nalaten te denken of te doen, betekent voor dit geslacht, **welke weg ingeslagen dient te worden** en voor de komende geslachten, **welke kansen hun nog resten.**”

Een bekende zakenman verklaarde, dat „wanneer de beschaving geplaatst wordt voor een nieuwe en ingrijpende verandering, het enige wat haar van verval en neergang kan redden is dat mannen en vrouwen hun denkwijze evenzo veranderen, zodat zij de omwenteling het hoofd kunnen bieden. Zij moeten hun nieuwe wereld betreden met nieuwe gedachten of ondergaan.”

Hoewel hij een geheel ander doel beoogde, gaf Petrus deze raad aan de menigte op de dag van het Pinksterfeest, toen zij uitriep: „Mannen broeders, wat zullen wij doen?” Zijn antwoord luidde: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving

der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.” (Hand. 2 : 38, 39).

Bekering wil zeggen, dat men zijn gedachten verandert ten opzichte van bedreven of voorgenomen daden, omdat men berouw heeft of niet tevreden is.

Enkelingen, groepen en naties, met stijgende onrust de vele critieke nationale, industriële en morele problemen waarnemend, hopen dat „middelen gevonden zullen worden om onze verkeerd gerichte macht in nieuwe banen te leiden, waardoor nieuwe mogelijkheden tot welvaart geschapen zullen worden”.

De radio en de pers, schrijvers en staatslieden hebben verschillende plannen geopperd om een einde te maken aan onze moeilijkheden. Een der beste is een plan voor een wereld-federatie, die gesteund zal moeten worden door een legermacht, die groot en sterk genoeg zal zijn om de wetten en statuten van de federatie ten uitvoer te leggen.

Het grote bezwaar tegen de uitvoering van dit plan is echter, dat „de mens geestelijk niet klaar is” voor een dergelijke federatie. Over dit „geestelijk klaar zijn” wil ik nu spreken.

Het is de plicht van de leden der Kerk de ware geestelijke idealen hoog te houden. Dan zullen wij beter voorbereid zijn op mogelijke daden van heidense agressie. Deze beginselen zijn door alle eeuwen heen gepredikt. Zij zijn eenvoudig en gemakkelijk te begrijpen, doch zij worden maar al te vaak veronachtzaamd.

Een waarschuwing. Ongeveer vijf en dertig eeuwen geleden waarschuwde Mozes aldus het volk Israëls:

„En houdt de geboden des Heeren, uws Gods, om in Zijne wegen te wandelen, en om Hem te vreezen.

„Want de Heere, uw God, brengt u in een goed land, een land van waterbeken, fonteinen en diepten, die in dalen en in bergen uitvlieden;

„Een land van tarwe en gerst, en wijnstokken, en vijgebomen, en granaatappelen; een land van olierijke olijlbomen en van honing;

„Een land, waarin gij brood zonder schaarsheid eten zult, waarin u niets ontbreken zal; een land, welks steenen ijzer zijn, en uit welks bergen gij koper uithouwen zult.

„Als gij dan zult gegeten hebben, en verzadigd zijn, zoo zult gij den Heere, uwen God, loven over dat goede land, dat Hij u zal hebben gegeven.

„Wacht u, dat gij den Heere, uwen God, niet vergeet, dat gij niet zoudt houden Zijne geboden, en Zijne rechten, en Zijne inzettingen, die ik u heden gebied: „Opdat niet misschien, als gij zult gegeten hebben, en verzadigd zijn, en goede huizen gebouwd hebben, en die bewonen;

„En uwe runderen en uwe schapen zullen vermeerderd zijn, ook zilver en goud u zal vermeerderd zijn, ja, al wat gij hebt vermeerderd zal zijn;

„Uw hart zich alsdan verheffe, dat gij vergeet den Heere, uwen God, die u voortgebracht heeft...

„En gij in uw hart zegt: Mijne kracht, en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verkregen.

„Maar gij zult gedenken den Heere, uwen God, dat Hij het is, die u kracht geeft om vermogen te verkrijgen; opdat Hij Zijn verbond bevestigte.

„Maar indien het geschiedt, dat gij den Heere, uwen God, ganschelijk vergeet, en andere goden navolgt, en hen dient, en u voor dezelve buigt, zoo betuig ik heden tegen u, dat gij voorzeker zult vergaan.”

Alle loftuigingen, die Mozes neerschreef over de overvloed van het Beloofde Land, en nog meer dan dat, kunnen worden toegepast op dit prachtige land Ame-

rika, een land van koren, tarwe en alle andere soorten graan; een land van melk en honing; een land, waar schaarste onbekend is; een land, welks stenen goud, zilver en ijzer voortbrengen en uit welks heuvels wij koper graven; een land, dat zeer terecht „de voorraadschuur der wereld” genoemd wordt.

Zijn waarschuwing is ook hier zeer zeker op zijn plaats. „Als gij dan zult gegeten hebben, en verzadigd zijn, zoo zult gij den Heere, uwen God, loven over dat goede land, dat Hij u zal hebben gegeven.” Dit was de boodschap voor het oude Israël.

Vijftienhonderd jaar later zag een kleine groep mensen een toekomst tegemoet, even dreigend en somber als onze wereld vandaag. Die groep bestond uit Simon Petrus, Thomas, Nathaniël van Cana in Galilee, Jacobus en Johannes, de zonen van Zebedeus en nog twee andere volgelingen. Kort vóór deze donkere tijd had Jezus gezegd: „Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.” Hij beloofde hun de Trooster, die van de Christus zou getuigen, alle dingen in hun herinnering zou brengen en hun de toekomst zou tonen.

Niettegenstaande al deze beloften en goddelijke vermaningen gevoelden de discipelen zich na de kruisiging van hun Heer terneder gedrukt. Hun hoop was vervlogen. Hun toekomst, voor zover het Christus' overwinning op aarde betrof, scheen geheel in rook te zijn opgegaan. Zij waren geroepen en bevestigd als „vis-sers der mensen” en aan Petrus waren de sleutelen van het Koninkrijk overhandigd. Ondanks (Vervolg op blz. 154).

In de afgelopen maand werden twee gedenkwaardige doopdiensten gehouden. Te Utrecht werden op 25 April j.l. 31 personen gedoopt, en te Antwerpen werd de eerste doopdienst gehouden sedert de heropening van de Belgische Zending. Hierbij enkele opnamen van deze doopdiensten.

Doopdiensten

te UTRECHT
en ANTWERPEN

Najaarsconferenties

In de Nederlandse Zending

Almelo-Zutphen	11 Juli
Rotterdam	15 Augustus
Den Haag	12 September
Amsterdam	10 October
Groningen	14 November
Utrecht	12 December

AAN DE GEHELE

Wereld

door President

ALMA SONNE.

★

Zendingswerk is opvoedend. Het verheldert het verstand, verdiept de ziel en geeft een dieper inzicht. Het verlicht hen, die in het zendingsveld werkzaam zijn, en inspireert degenen, die er mede in aanraking komen. Het zendingswerk heeft ten doel de mensheid op te heffen door het herstelde Evangelie van Jezus Christus. Het zendingsprogramma reikt ver en doet zijn invloed gelden op zowel leden als niet-leden. De zending, zijn familieleden, bloedverwanten en vrienden gevoelen de invloed er van. Het gezin, waartoe hij behoort, voelt de kracht, die van zijn arbeidsveld uitgaat. Het werk is boeiend en eist de werker geheel op. Het bevordert de drang om goed te leven, goede gedachten te hebben en eerlijk, onzelfzuchtig te handelen. Het zendingswerk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vraagt een door God geïnspireerde geestdrift. Een trage zending wordt een mislukking. Jezus en Zijn Apostelen waren vol vuur en liefde voor hun werk. Niets was hun te kostbaar om geofferd te worden op het altaar van de zaak, die zij vertegen-

woordigden. Geen taak was te zwaar, geen werk te moeilijk en geen onderneming te hachelijk om de grote waarheden ingang te doen vinden en met succes te bekronen.

De Kerk is het resultaat van haar zendingsstelsel. Nog geen jaar nadat zij georganiseerd was, werden zendingen uitgezonden om het Evangelie te prediken. Ongeacht ongunstige omstandigheden, hetzij van economische of andere aard, werd het Evangelie zonder onderbreking gepredikt. Zendingen werden geopend, bekeerlingen gedoopt, gemeenten gesticht en het geopenbaarde Woord des Heren aan onderzoekers verklaard. De prachtige resultaten, die tot dankbaarheid stemmen, spreken voor zichzelf.

Wederom is de weg geopend om het Evangelie te prediken tot een oorlogsmoede wereld. Nu wordt ons de gelegenheid geboden. Een nieuwe dag breekt aan, vooroordelen en misverstanden verdwijnen en oude slagbomen vallen weg. De Kerk heeft op het ogenblik het grootste zendingsstelsel, hetwelk zij in haar geschiedenis gekend heeft.

Hoe zullen de Heiligen der Laat-

ste Dagen de hun geboden gelegenheden en voorrechten benutten? Zullen zij terugschrikken voor een dergelijke verantwoordelijkheid? Nog nimmer hebben zij dit gedaan. De Kerk concentreert zich geheel op haar zendingswerk, dat ook het middelpunt van haar geschiedenis is geweest. Toch heeft geen lid der Kerk de prediking ooit als beroep opgevat. Mannen en vrouwen geven zich uitsluitend aan deze dienst wanneer zij daartoe door hun geautoriseerde leiders geroepen worden. Zij komen en gaan op eigen kosten, zonder een ogenblik te denken aan een geldelijke beloning. Evenals in het verleden zullen ook in de toekomst de eenvoudige mensen, die eerlijk van hart zijn en een vrije, onafhankelijke geest bezitten, hun boodschap aanvaarden.

Hun bekeerlingen zijn om het Evangelie vaak mishandeld en achtervolgd, doch zij hebben moeilijkheden en teleurstellingen

kunnen verdragen omdat hun geloof groot was en hun getuigenis hecht en sterk. Dit is de kracht der Kerk. Het verklaart de groei der Kerk en het vuur en de vastberadenheid van haar zendingen. Zonder twijfel zijn vele mensen tot de Kerk gekomen door de reine levenswijze, de hoge idealen en de christelijke zachtmoedigheid en nederigheid van haar vertegenwoordigers en vertegenwoordigsters. De verslagen tonen aan, dat slechts zeer weinige zendingen voor de een of andere verleiding bezweken zijn, waardoor zij ongeschikt werden voor het zendingswerk. Een rein leven is de sleutel tot succes in het zendingsveld.

Het is eveneens een feit, dat maar zeer weinigen in het zendingsveld hun post verlaten hebben. Geen hunner heeft zich ooit bij een andere kerk aangesloten. Geen aanbod heeft hen er toe kunnen brengen hun geloof te verzaken, zich van hun heilige roeping af te

wenden of zich bij andere genootschappen aan te sluiten terwille van lonender en meer populaire zaken. Het is een geruststelling te weten dat de ouderlingen Israëls, hoe jong en onervaren zij ook mogen zijn, nimmer neiging gevoelden de met hun geloof strijdige leerstellingen van andere kerken te aanvaarden. Dit is een bewijs te meer voor de oprechtheid en diep gewortelde overtuiging, zo karakteristiek voor 's Heren dienstknechten. Gedurende de laatste honderd jaar heeft het zendingswerk nimmer een periode gekend, die wees op teruggang, uitgezonderd tijden van oorlogen. Het heeft vervolging, laster en geweld het hoofd geboden. Iedere golf van tegenstand heeft het dieper wortel doen schieten en het beter in staat gesteld een volgende aanval af te weren.

Wat steekt deze propaganda-methode af bij die van andere hedendaagse kerken. Welke andere christelijke kerk kan haar jonge mensen zonder enige voorbereiding priesterlijke plichten op de schouders leggen en heilige leerstellingen toevertrouwen, die haar reeds lange jaren nauw aan het hart liggen? De meeste eisen een speciale opleiding en een universitaire studie vóór hun predikanten als geautoriseerde priesters kunnen optreden.

De reden is voor de hand liggend. De eenvoudige, begrijpelijke leringen van de Meester en Zijn Apostelen zijn zo vervormd, verdraaid en verward geworden, dat er vele voorzorgen en waarborgen nodig zijn om ze te doen voortleven. Geijkte gebeden en ritus moeten uit het hoofd worden geleerd, een plechtige, onnatuur-

lijke houding aangeleerd en eigenmachtige uitleggingen ingeprent. Vergelijk deze voorbereidingen met die van de vroegere Kerk. Toen Jezus Christus Zijn Apostelen koos, nam Hij nederige, stoere, Godvrezende vissers, mannen met een open geest en zonder vooroordeel, gevoelig voor en bereid om de Waarheid te ontvangen. Hij gaf niets om wereldlijke geleerdheid. Hij erkende geen vooraanstaande mannen. Doctors, wetgeleerden, schriftgeleerden en priesters voorbijgaand, vertrouwde Hij Zijn Evangelie toe aan de eenvoudigste mensen.

Hij zond hen uit, bekleed met goddelijke autoriteit, om in Zijn naam te handelen, hun de gave des onderscheids gevende, terwijl zij zich volkomen moesten verlaten op de Heilige Geest, Die op hen bevestigd was.

Zij behoefden zich niet geheel op hun eigen wijsheid te verlaten, noch mochten zij zich door twijfel, drogredenen of valse voorstellingen laten afleiden, doch zij moesten voort gaan tot zij „aangedaan zouden worden met kracht van omhoog”. (Lucas 24 : 49).

Zij gingen als schapen onder de wolven, om te worden misverstaan, vervolgd en bespot. Er werd geen wereldlijke beloning in het vooruitzicht gesteld. „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet” (Matt. 10 : 8), geeft de geest weer die hen bezield. Zij moesten hun boodschap zonder vrees of voorkeur uitdragen en tot alle naties van de Waarheid getuigen.

Zij konden niet falen omdat zij leiding en inspiratie ontvingen. Zij verschenen als veroveraars, die zich er ten volle van bewust (Vervolg op blz. 150).

J
geboren
23 Decemb.
1805

De Profeet JOSEPH SMITH

Stichter en Eerste President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Geboren te Sharon, Windsor County, Vermont.

Niet wetend welke der vele kerken de ware was, besloot Joseph de raad op te volgen, die in de Bijbel gegeven wordt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere.“

Het eenvoudige gebed van de jongen werd op wonderlijke wijze beantwoord.

Onze Hemelse Vader verscheen met Zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph. Zij zeiden hem, dat de ware Kerk zich niet op aarde bevond!

Hij moest getrouw en standvastig blijven, want hij zou iets groots tot stand moeten brengen.

De Engel Moroni toonde hem de gouden platen van het Boek van Mormon. Het Boek van Mormon bevat het verslag van de voorvaderen der Amerikaanse Indianen.

Johannes de Doper en Petrus, Jacobus en Johannes bevestigden de sleutelen van het Priesterschap op hem.

Op 6 April 1830 organiseerde hij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Onder zijn leiding werden tempels gebouwd te Kirtland en Nauvoo.

In vreemde landen werden zendingen geopend...

Slechte mensen probeerden 's Heren werk tegen te houden. De Profeet Joseph en zijn broeder Hyrum werden door hen vermoord te Carthage in Illinois.

Maar de Kerk bleef groeien. En Joseph Smith zal altijd geëerd worden als een van God's grootste profeten.

S
Stierf de
marteldood
op 27 Juni
1844

De DUIZENDSTE!

Op 1 Mei j.l. meldde zich de duizendste abonné op „De Ster” na de oorlog. Het was zr. A. Raben te 's-Gravenhage.

Zr. Raben gaf zich op als abonné in antwoord op de brief „Kent U Dennis al?” die enkele weken geleden werd uitgezonden. In deze brief werd o.a. het volgende gezegd:

In „De Ster” van 15 Maart j.l. is het eerste hoofdstuk van „Dennis en het Mormoonse Bataljon” afgedrukt. Het is een geschiedenis, die speciaal voor jonge mensen grote aantrekkingskracht bezit.

Maar weet U, wat er de vorige week gebeurde? Er kwam een heel oude broeder op het Zendingkantoor, die in een tehuis voor Ouden van Dagen vertoeft, en nauwelijks meer kan zien. Hij zei: „Als ik buiten in het zonnetje ga zitten, kan ik nog wel lezen. Wat een interessant verhaal stond er in de laatste „Ster” over die jongen Dennis! Gaat dat in de volgende „Ster” weer verder?”

Zo heeft Dennis zich in de Nederlandse Zending onder jong en oud reeds vele vrienden gemaakt. Hij zou ook U graag onder zijn vrienden willen tellen. Als U er geen gras over laat groeien, kunt U al zijn avonturen nog meemaken. Wij hopen, dat Dennis'vriendenschaar heel groot zal blijken te zijn. Op het ogenblik zijn we al heel dicht bij de duizend. Wie zal de duizendste zijn?

Binnen twee weken na de uitzending van deze brief was het aantal vrienden van Dennis tot over de duizend gestegen. Op 30 April j.l. waren er 999, en op 1 Mei kwamen des morgens drie aanmeldingen binnen, zodat het poststempel moest uitmaken, wie de duizendste was.

In „De Ster” van 15 Januari 1947 werd de wens uitgesproken: Moge „De Ster” haar weg vinden naar vele huizen en naar vele harten. Of deze wens vervuld is?

**„DE STER” VINDT THANS HAAR WEG NAAR 110
PLAATSEN IN NEDERLAND EN VELE
VREEMDE LANDEN.**

Moge het hartelijk welkom, dat haar steeds ten deel is gevallen, in de toekomst bestendig blijven!

Het Antwoord

door JANATH RUSSELL CANNON.

De schaduwen begonnen reeds langer te worden op deze mooie herfstmiddag. Zij kropen langs de treden der veranda omhoog en raakten bijna de voeten van het meisje, dat in de late herfstzon zat, een open boek ongelezen in haar schoot. Wat gaat het langzaam, dacht zij, de schaduw met haar ogen volgend, even langzaam als de dagen — wat kruipen die eindelijk langzaam voorbij. De zonnestralen rustten op de glanzend zwarte jurk en op de smalle, bijna doorzichtige handen. Met haar gewone levendigheid kwam Mevr. Anderson naar buiten, onderwijl haar handschoenen aantrekkend. Zij was klein van postuur, een absolute tegenstelling van haar grote, slanke dochter, en haar drie stevige jongens. Toen zij Mary daar met halfgesloten ogen zo stil zag zitten, staakte zij haar bezigheid; haar manier van doen werd minder zelfverzekerd en kreeg bijna iets wanhopigs. „Mary, kindje, weet je zeker, dat je liever niet meegaat naar de Z.H.V.? Je moet werkelijk beginnen je weer eens onder de mensen te vertonen.”

„Nee, dank u, Moeder. Ik blijf liever hier,” haar stem klonk mechanisch vriendelijk en zij sloeg de donkere ogen niet op.

Mevr. Anderson zuchtte, aarzelde even en haastte zich toen heen. Na de vergadering wachtte zij tot de kamer leeg was, en ging toen naar zuster Jamieson, de werkleidster.

Zuster Jamieson legde een grote hand vriendelijk op haar schouder en vroeg zacht: „U ziet er bezorgd uit, zuster Anderson. Is het Mary?”

„Ja. Ik... ik ben ten einde raad, zuster Jamieson. Ze eet bijna niet en zit de gehele dag maar op de veranda.”

„Het is nu drie maanden geleden sedert Ken verongelukte, niet?”

„Ja,” Mevr. Anderson huiverde. „Dat vreselijke ongeluk! Het is zo moeilijk te begrijpen waarom Ken uit de oorlog moest komen zonder een schram op te lopen, om door een dronken student

doodgereden te worden. En het kleintje!” Tranen sprongen in haar ogen. „Ken en Mary waren zo blij met dat kleintje. Het zou deze maand geboren zijn.”

„Ik weet het,” Mevr. Jamieson klopte haar zacht op de hand. „Soms zijn de wegen des Heren moeilijk te begrijpen.”

„Dat baart me de meeste zorg. Mary blijft voortdurend vragen waarom de Heer haar ook niet wegnam, toen Hij haar iedere reden van bestaan ontnam. Als zij maar iets kon vinden — zou broeder Jamieson niet kunnen helpen? Zij vond het heerlijk aan zijn school onderwijs te geven, dat jaar vóór haar huwelijk.”

„Ja, hij zei dat ieder Hoofd Mary graag als onderwijzeres zou willen hebben.

Denkt u, dat ze nu sterk genoeg is?”

„Dokter Carter zegt, dat zij werk nodig heeft.”

Zuster Jamieson zocht haar tas en boeken bijeen, en zei toen met een beslist gebaar: „Ik zal er vanavond nog met Tom over spreken.”

—o—

Toen Mary de volgende middag op de

veranda zat te lezen, werd de stilte verbroken door vrolijk kindergejuich. De openbare school, welke zich juist om de hoek bevond, ging uit. Een stroom schreeuwende kinderen in helgekleurde truien vulde de straat. Met een zucht sloot Mary haar boek en stond op om naar binnen te gaan. Zij zijn zo levend, dacht zij, terwijl haar keel dichtkneep. „Wacht eens even, Mary,” riep een prettige stem haar aan. Zich omkerend zag zij meneer Jamieson het pad afkomen. Een zeldzame glimlach gleed over het sombere gelaat van het meisje.

„Goede dag, meneer Jamieson,” begroette zij hem vriendelijk. „Wat brengt u hier?” „Zaken, Mary. Zullen we naar binnen gaan, waar we onszelf kunnen horen? Je zou zeggen, dat die kinderen ieder jaar luidruchtiger worden.” Luchtig pratend ging hij haar voor naar binnen.

„Je derdeklassers gedroegen zich voorbeeldig dat jaar, dat jij voor de klas stond. Je hebt werkelijk talent om de kinderen te leren, Mary. Het is zonde dat te verwaarlozen.”

Zij wilde iets zeggen. De glimlach had plaats gemaakt voor een kleine rimpel. Het Hoofd vervolgde echter: „Wij hebben leerkrachten nodig, Mary. Je zou ons uitstekend kunnen helpen — en het zou jou ook goed doen.”

„Alstublieft, meneer Jamieson,” viel Mary hem in de rede. „Ik zou u graag willen helpen, maar ik kan niet. Ik kán eenvoudig niet.”

„Natuurlijk weet ik heel goed, dat we je geen groot salaris kunnen aanbieden. Wat het onderwijs zo de moeite waard maakt, zijn de ontastbare resultaten. Ik zou het je niet kwalijk nemen als je naar een andere betrekking omzag.”

„Ik heb eigenlijk nog niet aan werk gedacht.” Onder de rechtstreekse blik uit 's mans ogen kroop er langzaam een blos naar haar wangen. „Nu ja,” vervolgde ze afwerend, „ik ben de laatste tijd ook niet in staat geweest om te werken.”

„Maar nu ben je sterk genoeg om weer aan 't werk te gaan,” zei het Hoofd onverbiddeijk, hoewel zijn harde woorden enigszins verzacht werden door de vriendelijke toon, waarop hij ze uitsprak. „Ik heb vanmorgen nog met dokter Carter gesproken. Volgens hem moet je er uit en bezigheid hebben. Als je hier maar blijft zitten word je een spriet.”

Mary's donkere ogen gaven geen blijk, dat zijn woorden weerklank gevonden hadden.

„Sprietgenieten tenminste nog betrekkelijke rust,” antwoordde zij met ingehouden stem. „Nee. Het spijt me, meneer Jamieson, maar ik gevoel me niet in staat tot werken. Met wat ik op het ogenblik gevoel zou ik mijn werk niet goed kunnen doen.”

Het Hoofd stond op en greep naar zijn hoed. „Het is goed, Mary, als je niet anders kan.” Hij aarzelde even, vervolgde toen nadrukkelijk: „Laat me je dit evenwel zeggen, meisje. Ken Forster was een rechtschapen jongeman. Hij placht te zeggen, dat in deze wereld ieder mens zijn eigen last moet dragen, ja, dus ook de vrouw. Ik geloof, dat hij verwacht dat ook zijn vrouw haar last zal dragen, zo lang zij in deze wereld is.” Meneer Jamieson's scherpe blauwe ogen verzachtten zich een weinig. „Ik weet, dat de scheiding moeilijk te dragen is, Mary. Maar heb geloof, kind. Dat jij niet tegelijk met Ken en de baby weggenomen werd, heeft ongetwijfeld zijn bedoeling gehad. Wil je de betrekking niet aanvaarden, Mary?”

Mary keek hem rustig aan. „De enige betrekking, waar ik belangstelling voor heb, is Ken's vrouw te zijn en zijn kinderen te hebben. Toen ik in het ziekenhuis lag, heb ik gebeden te mogen sterfen. Dat doe ik nu nog. Denkt u, dat ik op zo'n manier kleine kinderen zal kunnen leren?”

Zonder nog iets meer te zeggen verliet het Hoofd met verslagen gebogen hoofd het huis. Arm kind, dacht hij. Ken was haar leven. Ik geloof, dat ze van hem gehouden heeft vanaf het ogenblik, dat zij oud genoeg was om te beseffen wat dat betekende. Wat kan een mens tegen zulk een verdriet doen?

Die avond echter, toen de telefoon overging, herkende hij Mary's stem: „Het spijt me van vanmiddag, meneer Jamieson. Ik heb er over nagedacht. U had gelijk wat Ken betreft. Hij zou willen, dat ik mijn eigen last droeg. Ik zal het in ieder geval proberen. Wanneer moet ik beginnen?”

—o—

De winter was lang en moeilijk. De wind dreef de sneeuw bijeen tot bergen, die boven de hoofden der mensen uitreikten. Uit de zware overschoenen en de sneeuwkleeding der kinderen sijpelden grote plassen op de vloer van de kleedkamer, die geheel overstromd dreigde te worden. De derde klas was zo vol, dat de leerlingen stijf naast elkaar in de

banken moesten zitten. Het was niet gemakkelijk de orde te handhaven. Hoewel zij eerlijk haar best deed, kon Mary die geestdrift, welke haar eens beziel had, niet meer terug vinden, en het was alsof de kinderen dit aanvoelden. Als zij door het sombere winter-halfduister door de sneeuw naar huis baggerde, was zij doodvermoed naar lichaam en geest, en ging haar enig verlangen uit naar een warm bad en slaap. Na de maaltijd kon zij haar ogen nauwelijks lang genoeg open houden om het werk van de dag te corrigeren.

Mevrouw Anderson sloeg haar dochter met stijgende onrust gade. „U bent er toch zeker van, dat zij zich niet overwerkt?” vroeg zij dokter Carter, toen zij elkaar eens op de hoek van de straat ontmoetten. „U weet dat Mary geneigd is in uitersten te vervallen.”

„Zij is helemaal in orde,” verzekerde dokter Carter opgewekt. „Niets kan een gebroken hart beter helen dan hard werken. Dat recept geef ik altijd.”

Hij herhaalde deze geruststellende verzekering enige dagen later tegen meneer Jamieson, doch deze schudde het hoofd. „Soms vrees ik, dat Mary's hart langzaam afsterft in plaats van geneest. Zij werkt hard, doch ze doet alles als een automaat. Ik heb haar de gehele winter niet zien glimlachen. Eerlijk gezegd, dokter, werpt de werkkuur niet die resultaten af, waarop ik gehoopt had.”

Ook grootmoeder Ellis schudde het hoofd. „Om een oude liefde te begraven, moet er een nieuwe ontbloeien,” meende ze wijs. „Zijn er tegenwoordig geen aardige jongemannen meer in de ward?”

De gehele winter had Mary vermoedheid voorgewend om aan uitnodigingen, welke zij zo nu en dan ontving, om mede te gaan naar een film of lezing, te ontkomen, maar tenslotte gaf zij toe.

„Iedereen zegt, dat ik dit nodig heb,” dacht zij grimmig, terwijl zij na schooltijd een bad nam en een frisse jurk aantrok. „En grootmoeder Ellis zal me het leven onmogelijk maken als ik Eric nu weer weiger.”

Doch toen zij later voor haar toilettafel zat en met doffe ogen in de spiegel keek, dacht zij wanhopig: „Het is toch allemaal nutteloos. Ik ben nog steeds Ken's vrouw. Ik wil alleen maar bij hem zijn. Waarom kunnen ze me niet met rust laten? Waarom laat de Heer me niet los?”

—o—

Eindelijk deed de lente haar intrede. Op

een middag, toen Mary vermoed van school naar huis liep, zag ze de eerste vlieger op en neer dansen tegen een schoon gewassen hemel, wild rukkend aan het onzichtbare touw, dat hem aan de aarde kluisterde. Dit gezicht bracht een brok in haar keel en zij hield plotseling haar schreden in. Voor het eerst sedert Ken's dood zag ze bewust de wereld rondom. Ze dronk de schoonheid er van in met diepe teugen en de doffe berusting, welke haar overmeesterd had, werd verbroken en loste zich op in een golf van onuitsprekelijke vreugde. Met diepe teugen ademde ze de reine, frisse lucht in. Het is lente — lente! jubelde haar hart.

Doch het volgende ogenblik rende zij bijna voort, met door tranen verblinde ogen. Ze klemde de tanden opeen om de smartelijke snikken tegen te houden tot zij in de veilige beslotenheid van haar kamer zich op haar bed kon werpen. „Oh Ken, Ken, ik mis je zo!” Niettegenstaande de pijn leefde zij echter tot in iedere vezel van haar wezen, en werkte de lente in haar bloed als een helende balsem. De volgende morgen liep zij met flinke pas naar school, waar zij vroeger aankwam dan gewoonlijk. Iemand was echter nóg vroeger geweest. Op de met vele krassen versierde lessenaar lag een bosje viooltjes, met grote zorg samen gebonden met een rose haarlint. Daaronder lag een opgevouwen stuk gelinieerd papier. Zij schoof de bloemen opzij en nam het papier op.

„Lieve jufvrouw Mary,” luidde het in een kinderlijke hand geschreven briefje. „U bent zo mooi en zo bedroefd, misschien bent u wel even eensaam als ik. Het is vreselijk alleen te zijn. Ik wou, dat u mijn jufvrouw was. Ik hou van u.”

Het was niet ondertekend. Diep in gedachten legde Mary het papier neer. **Het is vreselijk alleen te zijn** — wat een afschuwelijke waarheid voor een kind! Wat voor ouders moest dat kind wel hebben, dacht zij verontwaardigd. Daar de eerste leerlingen binnen begonnen te komen schoof ze het papier met de bloemen in haar lessenaar.

De droevige inhoud van het briefje bleef evenwel in haar geest hangen, tot de oefeningen van die dag, welke gecorrigereerd moesten worden, haar plotseling op een idee brachten. Het handschrift lijkt op dat van Juffrouw Kissinger's vijfde klassers, dacht zij. Zou ik het in de schrijf oefeningen terug vinden?

Die avond zette Mary zich voor een (Vervolg op blz. 152).

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

„Ik kan niet achterblijven,” herhaalde hij rustig. „Je hebt gehoord wat de President beloofde: indien hij niet genoeg mannen bij elkaar zou kunnen krijgen, zou hij vrouwen zenden. In ieder geval zal ik vóór de winter terug zijn,” en hiermede baande hij zich een weg door de menigte en voegde zijn naam aan de snel groter wordende lijst toe.

Binnen enkele dagen was het vereiste aantal er en stond het bataljon gereed de lange tocht naar Fort Leavenworth, waar de mannen hun uitrusting zouden ontvangen, te aanvaarden.

De avond vóór het vertrek van het bataljon was er een groot bal in het priëel. De vrouwen kleedden zich op haar best en geen muziekinstrument bleef ongebruikt. Dennis sloeg het feestgedoe van verre gade. Hij was vastbesloten onder geen beding weer de folteringen te ondergaan van deel te nemen aan de Virginia reel.

Met enige bitterheid overpeinsde hij, hoe ongelukkig hij het getroffen had, nu hij bij de vrouwen moest achterblijven. Zelfs Neil had dienst genomen en hij was toch pas vijftien jaar. Zijn verre van gelukkige overpeinzingen werden afgebroken door Nancy Abbott, die, een hand op zijn arm leggend, boven het lawaai van de muziek uit schreeuwde: „Wat zeg je er wel van, ik ga ook!” „Wát ga je?” vroeg Dennis niet-begrijpend.

„Mee met het bataljon!”

„Maar dat kan niet,” schreeuwde hij. „Ze hebben in het leger alleen mannen.”

„Niet in dit leger,” antwoordde zij lachend. „Sommige vrouwen gaan mee om te wassen. Mam heeft zo'n baantje gekregen en natuurlijk ga ik ook mee.”

Dennis staarde haar aan, terwijl zijn gedachten onder hoogspanning werkten. Mevrouw Abbott ging mee om de kleren van de mannen te wassen. Waarom kon zijn moeder dat ook niet doen? En hij? Bliksemsnel was hij over-eind en langs het priëel naar zijn moeder, die temidden van een groep vrouwen zat.

„Ma,” riep hij ademloos. „Nancy zegt, dat sommige vrouwen ook meegaan. Kom vlug, laat ons zien of u ook mee kunt.”

Tot zijn grote verlichting glimlachte zijn moeder en zeide: „We gaan ook, jongen. Ik heb nog niet de gelegenheid gehad het je te vertellen.”

HOOFDSTUK III.

Fort Leavenworth.

Het hol werd ontdaan van zijn meubilair, dat bestond uit een bank van de wagen en wat beddegoed. De wagen van de Martins was wederom tot aan de nok vol gepakt en rolde achter de zwoegende ossen voort.

„Vind je het niet heerlijk weer op weg te zijn, Ma?” vroeg Dennis, toen het laatste vaarwel

uitgesproken was en zij werkelijk onderweg waren.

„Hm, ik denk van wel.” antwoordde mevrouw Martin.

„Hoewel het ook prettig zou zijn geweest als we enige tijd hadden kunnen blijven. Het hol begon er werkelijk huiselijk uit te zien. Ik had nog wat papier gespaard om langs de muren te doen en ik was van plan wat stokrozen te planten. Dat we bij vader kunnen blijven vergoedt natuurlijk alles.”

„Dat zou ik denken”, stemde Dennis geestdriftig in.

„U kunt die stokrozen bewaren voor

wanneer we een echt huis hebben.”

Op de avond van de derde dag naderden zij een riviertje, waar volgens de orders gekampeerd moest worden en zij op aanvulling van de voedselvoorraad moesten wachten. Zij hadden geen ander voedsel medegenomen dan wat koren. Na twee dagen op een zeer matig rantsoen van dit eenvoudige voedsel geleefd te hebben, zagen allen verlangend uit naar de komst van de voorraadwagens.

„Ik heb honger,” huilde de driejarige Bobby voor de tiende maal die avond.

„Ik ook,” viel Sam hem bij. „Ik zou wel een hele ezel met staart en al op kunnen.”

„Hebt u helemaal niets meer,

Ma?” vroeg Dennis. „Al is het maar een klein beetje om deze bengels een poosje zoet te houden?”

„Ja, ik heb nog een beetje koren,” antwoordde zijn moeder. „Maar het is mijn gewoonte, nooit het allerlaatste op te eten voor we weer wat hebben. Zodoende zijn we nooit helemaal zonder. Weet je wat je kunt doen? Geef ze telkens een korrel, zo heb je misschien genoeg tot de wagen met voorraden arriveert.”

Zij gaf het kannetje koren aan Dennis, die op de grond voor de twee kleine jongens ging zitten.

„Nu,” begon hij op veelbelovende toon. „Ik neem telkens een korrel. Doe je ogen dicht en raad dan, in welke hand ik de korrel heb. Wie het geraden heeft, krijgt

hem.”

De kleintjes leefden onmiddellijk op en gingen gretig op het spelletje in. Zij vergaten hun honger, terwijl zij in spanning naar Dennis' gesloten vuisten keken. Het kannetje was nog niet half leeg, toen de roep weerklonk: „Daar komen de wagens met voorraden! Eindelijk eten!”

Dennis reikte zijn moeder het kannetje over met de woorden: „Ziet u nu wel. U bent nog niet zonder eten.”

Toen rende hij zijn vader tegemoet om hun deel van de voorraad te halen.

Een half uur later kwam hij terug met een kleine zak bloem. Met een vrolijk: „Alstublieft”, deponeerde hij hem in de schoot van zijn moeder.

„Is dat alles?” vroeg mevrouw Martin op gerekte toon.

„Alles,” knikte Dennis. „Voor vanavond tenminste. Ik denk, dat er morgen nog wel een wagen zal komen.”

„Laat ons dat dan maar hopen,” antwoordde mevrouw, weer wat vrolijker. „Nu zou ik wel eens willen weten, hoe ik iets van dat meel moet bakken zonder een pot of pan. Ik wist wel, dat we in Council Bluffs niet alles hadden moeten verkopen. Ze zeiden echter, dat de regering ons van alles zou voorzien. Loop eens naar de wagen van mevrouw Abbott, jongen, en vraag of zij ons iets lenen kan.”

Dennis kwam nooit in de nabijheid van mevrouw Abbott's wagen, tenzij het absoluut noodzakelijk was. Nancy's onverschillige en plagerige manieren gaven hem altijd het gevoel, een dubbel stel handen en voeten te hebben. Alleen de gedachte aan zijn hon-

gerige broertjes, en een naar, knagend gevoel in zijn eigen maag, deden hem besluiten te gaan. Bij de wagen der Abbotts aangekomen, vroeg hij aarzelend: „Mevrouw Abbott, moeder vraagt of u misschien een pan over hebt om wat deeg te maken. Ze liet de onze achter in Council Bluffs.”

„Dat heb ik ook gedaan, Dennis,” begon mevrouw Abbott.

„Maar voor ons geeft dat niet,” viel Nancy vrolijk in. Voor de eerste maal keek Dennis nu in Nancy's richting. Gezeten op een laag kampstoeltje, waaromheen haar rokken over de grond golfdeden, de grote zonnehoed onverschillig in de nek geschoven, hield Nancy een lange stok boven de kolen van het vuur.

„Hier, neem wat,” zei ze, zich plotseling naar Dennis kerend en hem het uiteinde van de stok voorhoudend.

Niet wetend wat anders te doen nam Dennis het stuk geroosterd deeg, dat aan de punt van de stok bevestigd en door Nancy boven het vuur gehouden was. Toen hij er in gebeten had, speet het hem alleen nog maar, dat het stuk zo klein was.

„Kom hier, dan zal ik je laten zien hoe je het moet doen,” bood zij aan, opspringend van haar stoel. „Zie je dit meel,” vervolgde zij, de zak terug vouwend. „Je maakt er een put in, vult dat met water en kneedt het zo tot deeg. Dan neem je een stuk, bevestigt het aan de punt van de stok en fffft! klaar ben je. Zal ik nog wat voor je maken?”

„Nee, dank je,” antwoordde Dennis, zich terugtrekkend. „Ik ga terug om het Ma te vertellen. De jongens zullen ook willen eten.”

Dat was inderdaad zo, bemerkte Dennis, toen hij bij hun eigen wagen terugkwam. De twee kleine jongens waren het spelletje met het koren helemaal vergeten en schreiden om eten. Het was echter voor hun moeder een kwestie van slechts enkele minuten om enige „deegknoedels” te maken, die boven de hete kolen werden geroosterd. Hoewel zout, boter en gist ontbraken, smaakte het de hongerige kinderen als het heerlijkste gebak. De andere voedselaanvullingen bleven een droom, en in de volgende dagen diende het meel, waarvan de „deegknoedels” met water werden gemaakt, tot ontbijt, middagmaal en avondeten.

Tegen het einde van de week bereikten de reizigers nogmaals een plek, waar zij de Missouri-rivier moesten oversteken. Met verlangende ogen keken zij naar het veer, dat hen over zou brengen naar Fort Leavenworth, de eerste mijlpaal op de weg, die het Mormoonse Bataljon zou gaan.

Onder normale omstandigheden zou de overtocht met het veer zo'n opwindende gebeurtenis zijn geweest, die alle andere emoties zou hebben verdrongen, doch nu kon Dennis alleen maar verlangen naar het ogenblik, waarop zij Fort Leavenworth zouden bereiken. Daar zouden de mannen volledig in het leger worden opgenomen en voorzien van nieuwe geweren en alles, wat tot de uitrusting van een echte soldaat behoort. Daar zouden zij vrijwilligers uit andere delen van het land ontmoeten en vandaar zouden zij op weg gaan om de Mexicanen te bevechten. Hij leunde ver naar voren, als kon hij daar-

door de langzame vaart van het veer bespoedigen.

Toen zij de landingsplaats naderden, herkende hij Neil, die hem onder armgezwaai een welkom toeschreeuwde. Enthousiast wuifde hij terug met zijn rafelige muts. Nauwelijks had het veer de oever geraakt of Dennis sprong aan land en klom omhoog naar zijn vriend.

„Ik dacht, dat je nooit zou komen,” riep Neil hem toe. „Het is hier opwindend, zeg. Vandaag kwam er een groep uit Missouri aan, de ruwste mensen, die je ooit in je leven gezien hebt. Ze zijn nu in het arsenaal voor hun wapens. Wil je ze zien?”

„Natuurlijk. Ik wil alles zien,” was Dennis' antwoord, terwijl hij poogde in alle richtingen tegelijk te kijken. „Hemel, heb je ooit zoveel tenten gezien? Wat een prachtig gezicht is dat, zeg, al die tenten op een rij, daar onder aan die heuvels! Waar gaan we eerst heen? Wacht even! Ik moet eerst zien of Ma me nodig heeft.”

Na zich haastig verzekerd te hebben van de toestemming zijner moeder, voegde Dennis zich bij Neil en samen stortten zij zich in de roezige, van leven en beweging zoemende bijenkorf, die Fort Leavenworth in Augustus van het jaar 1846 was. De hete, stoffige straten krioelden van mannen van allerlei slag. Geen hunner droeg nog een uniform, doch aan velen waren reeds wapens uitgereikt, terwijl weer anderen gebukt gingen onder hun zware uitrustingsstukken.

„Ik vraag me af waar je je kleren en beddegoed moet laten,” peinsde Neil hardop, toen zij twee soldaten passeerden, die in de hete zon hun last voortzeulden.

„Jij behoeft dat alles toch niet te dragen?” riep Dennis uit.

„Dat heb ik gehoord,” knikte Neil gemaakt vrolijk. „Hoewel ik ook gehoord heb, dat ze ezels willen kopen om de zware stukken te vervoeren. Je kunt blij zijn, dat je nog niet oud genoeg was om je aan te melden!”

„Nee, dat ben ik niet,” antwoordde Dennis. „Ik wed, dat ik even ver moet lopen als jij en even moe en warm word. Het enige verschil is dat jij er twee en veertig dollars per maand voor krijgt.”

Neil grinnikte. Al voortslopend tusschen de duwende en dringende menigte legden zij een heel eind af. Na ongeveer een uur merkte Dennis op: „We kunnen beter teruggaan, vind je niet? Het loopt tegen etenstijd.”

„Daar liep ik ook juist aan te denken,” stemde Neil in. „Ik hoop, dat ze wat eten hebben gekregen en een pan. De laatste vijf dagen heb ik niet anders gegeten dan geroosterd deeg.”

„Wie heeft er wel iets anders gehad?” vroeg Dennis. „Zeg, hoe zullen we de anderen terug vinden?” ging hij voort, verbijsterd door de rijen van honderden tenten.

„Oh, dat is gemakkelijk genoeg,” antwoordde Neil schouderophalend. „De Mormonen kamperen allemaal bij dat bosje en de wagens bevinden zich aan het zuidelijke uiteinde van de tenten. Ik zal je wel even brengen.”

In de straten tusschen de tenten, waardoor de jongens zich met moeite een weg baanden, heerste grote bedrijvigheid. Van ontelbare kampvuuren stegen heerlijke kook- en bakgeuren op. Vrienden riepen elkander toe, terwijl ze

bezig waren met de welkome taak, een maaltijd te bereiden van een volledig rantsoen.

„Hm,” snoof Dennis. „Zou dat spek zijn?”

„Het is al zo lang geleden sinds ik dát geroken heb,” grinnikte Neil, „dat ik er niet zeker van ben. Maar het kan wel. Kom, laten wij gaan zien of het waar is.”

Zij verhaastten hun schreden, doch werden in hun vaart gestuit door een grote wagen, die langzaam de weg afkwam. Deze wagen werd voortgetrokken door zes ezels, die ieder voor zich een eigen richting wilden volgen.

„Ha, Silas,” schreeuwde Neil, de drijver herkenkend. „Waar ga je heen met die ezels?”

„Ze zijn gek, absoluut gek,” riep de geprikkelde drijver terug. „Ik moet ze africhten, maar ik had veel liever een koppel hyena's.”

„Dat had je niet moeten zeggen. Nu heb je ze helemaal in de war gebracht,” riep Neil hem toe, want de lastige dieren schenen het nu tenminste omtrent één punt eens geworden te zijn. Ze stonden en bleven onbeweeglijk stil staan.

Niet bij machte zijn verontwaardiging te luchten, omdat deze té groot was, kon Silas alleen maar in opperste verbazing naar hen staren. De jongens lachten hartelijk en vervolgden hun weg. Bijna aan het einde van de rijen tenten gekomen ontmoetten zij Tom Winn, die, volledig uitgerust met uniform en toebehoren, voor zijn tent heen en weer marcheerde.

„Wat ben jij van plan?” informeerde Dennis. „Ben je zó verlangend op weg te gaan, dat je niet kunt wachten?”

„Ik probeer alleen maar of ik me-

zelf nog bewegen kan als ik dit alles opgeladen heb," antwoordde Tom, vermoeid stilhoudend. „Kijk toch eens wat ik hier allemaal heb: koppel met patroontas over de linkerschouder, koppel met bajonet over de rechter schouder. Gordel om je middel. Op je rug riemen voor beddegoed. Ransel op je rug. Je broodzak ergens en je veldfles ergens." Toen zijn loop hervattend zong hij met bedroefde stem:

„Ik voegde mij bij het leger
 van Uncle Sam
 Om een vijand te bestrijden.
 Maar nu moet ik in plaats
 daarvan
 Twintigduizend pond naar
 Californië slepen."

„Kom, kom, Tom," lachte Dennis, zich eveneens weer in beweging stellend. „Misschien krijg je nog wel de kans om te vechten." Het wagenkamp was nu dichtbij en een paar minuten later liet Dennis zich op de grond vallen naast het kampvuur, waarboven zijn moeder druk bezig was iets in een pan om te keren.

„Ik behoef me niet te wassen, hé moeder?" bedelde hij. „Ik verga van de honger."

„De beek is maar twintig voet hier vandaan, en zo lang je nog in staat bent heen en terug te wankelen, zal je je moeten wassen," antwoordde zij ferm.

„Is het werkelijk spek?"

„Werkelijk. Spek met aardappelen," glimlachte zij. „Haast je nu. Ik zal alles klaar hebben tegen dat je terug bent."

Er volgden drukke en opwindende dagen. Iedere dag kwamen er nieuwe groepen aan. Ezels moesten worden gedresseerd. Betaal-

bons werden ingewisseld en uitrustingen uitgereikt. Binnen een week verlieten de eerste groepen van het Mormoonse Bataljon het fort om de lange tocht naar het Zuiden te aanvaarden. Dennis was tegenwoordig bij het vertrek van iedere groep, die vergezeld werd van enige wagens, waarin de zware stukken en de vrouwen en kinderen plaats gevonden hadden, om zijn vrienden uitgeleide te doen en toe te roepen: „Veel geluk! Wij zullen elkaar spoedig weerzien."

Ten slotte brak de dag aan, waarop hun eigen groep zou vertrekken. De kampuitrusting werd zorgvuldig gepakt, waarna eerst de mannen op weg gingen, blij dat het eindelijk zo ver was.

Dennis wuifde zijn vader, marcherend in de rijen der mannen, een vaarwel toe en snelde toen terug om zijn moeder te helpen bij het besturen van de wagen. Hij klom over het wiel op de brede bank en greep de teugels. Zij waren op weg naar Mexico. Naarmate het later in de morgen werd en de zon steeds feller scheen, daalde zijn opgewekte stemming. Hij had vreselijke dorst, maar durfde het niet te zeggen uit vrees de beide kleine jongens aan de gang te maken. Hij wist absoluut zeker dat zij in de opwinding van het vertrek vergeten hadden de veldflessen te vullen.

Het duurde evenwel niet lang voor ook de anderen begonnen te beseffen, dat zij warm en dorstig waren. Sam begon met een verlangend stemmetje:

„Wat was dat een heerlijk beekje, waar we gisteren bij kampeerden, niet?"

„Laten we teruggaan," huilde

Bobby. „Ik wil drinken.”
„We kunnen niet teruggaan,”
zeide zijn moeder. „Maar we zullen wel spoedig een ander beekje tegenkomen.”
Steunend op deze belofte hielden de jongens zich een poosje bezig met in alle richtingen uit te zien naar een beekje, doch de droge, geblakerde aarde zag er niet naar uit de laatste weken water te hebben gekend.
„Het is verschrikkelijk,” zuchtte

mevrouw Martin. „Ik begrijp niet, hoe ik heb kunnen vergeten de flessen te vullen.”

„Och, Ma, u kunt toch niet aan alles denken,” troostte Dennis, „Als het te erg wordt kunnen we toch altijd nog van iemand wat lenen. Kijk, daar zie ik wat groen. Zou dat geen waterpoel kunnen zijn?”

„Het is wel mogelijk,” antwoordde zij, zonder veel hoop. „Ga even kijken.” (wordt vervolgd)

AAN DE GEHELE WERELD.

(Vervolg van blz. 138).

waren, dat de gehele wereld tegen hen was. Zij werden gehaat en veracht, doch zij waren niet ontmoedigd, want zij droegen de eeuwige kroon. Wat zij predikten was gebaseerd op absolute kennis en zekerheid. Hun getuigenis en leringen veranderden de harten der mensen en bracht in de wereld een omwenteling te weeg. Hun arbeid kon zelfs door de duistere eeuwen van twijfel en afval niet geheel vernietigd worden, noch de resultaten geheel teniet gedaan.

Wat dan leerden deze oude Apostelen? Zij onderwezen „Jezus Christus de Gekruisigde” en riepen allen toe, zich te bekeren van hun zonden en Zijn Evangelie van zaligheid te aanvaarden. Het was geen door mensen gemaakt evangelie. Het ontstond in de hemel vóór de aarde geformeerd werd om de mens tot woonplaats te dienen. Hetzelfde Evangelie werd in deze dagen wederom in alle bijzonderheden hersteld met alle gaven en machten, organisatie en zegeningen van vorige bedelingen. Het kan niet veranderd of gewijzigd worden om een zondig geslacht te behagen. Het

is altijd hetzelfde, gisteren, vandaag en morgen.

Het is een hoge onderscheiding om geroepen te worden het Evangelie van Jezus Christus te prediken, en goddelijke autoriteit te ontvangen om „alle volkeren te onderwijzen, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hun onderhouden alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld.” (Matt. 28 : 19, 20).

Het is een ontzaglijk groot plan, dat niet uitgevoerd en doorgevoerd kan worden zonder God's hulp. Het gaat boven de macht en de bekwaamheid der mensen om het zonder hulp en inspiratie te volbrengen. Een almachtige bron heeft evenwel deze hulp toegezegd. God's hand rust op de naties. Hij zal ze op Zijne wijze tot bekering roepen. Indien nodig zal Hij ze in zulk een mate kastijden, dat zij kunnen zien hoe Zijn macht onder hen werkt, „want met vuur en zwaard zal de Heer in het recht treden met alle vleesch”. (Jesaja 66 : 16). God's werk zal geenszins falen.

Record verkoop van het Boek van Mormon in Duitsland.

In de Westduitse Zending zijn twee en twintig lokale Duitse Heiligen als zendingen werkzaam. President en zr. Wunderlich zijn de enige zendingen uit Zion. In de eerste twee maanden van 1948 hebben deze twee en twintig Duitse zendingen 743 Boeken van Mormon verkocht. Dit is een gemiddelde van 33,7 per zending voor deze tweemaandelijks periode.

Franse zendingen proberen nieuwe methoden.

„Mormoonse” zendingen zijn vindingrijk. Zij willen gaarne hun boodschap, die hen tot de naties der aarde brengt, aan alle mensen uitdragen. President James L. Barker bericht, dat Oud. Ray Rackley en Oud. Gordon Moses, werkzaam in Montellier, Frankrijk, op de volgende wijze met de mensen in contact treden: „Na schriftelijke toestemming van de politie verkregen te hebben, huren zij een tafel in een openbare gelegenheid, waarop zij een kaart met de aanduiding: „Gratis” plaatsen, en nu eens enige Boeken van Mormon met tractaten over het Boek van Mormon, dan weer de Artikelen des Geloofs met bijbehorende tractaten uitstallen, waarna zij wachten op de mensen. Na een gesprek — of wat soms een vergadering in de open lucht met van vijf en twintig tot dertig toehoorders wordt — geven zij de tractaten weg en lenen de boeken uit. In één maand hebben zij meer dan twintig huisvergaderingen per week gehouden. 's Morgens,

's middags en 's avonds houden zij huisvergaderingen.”

Het Voorzorgswerk in de Noorse Zending.

Oud. en zr. J. Martin Larsen voltooiden hun zending in Haugesdund, Noorwegen, vanwaar zij enige weken geleden naar hun thuis in Ogden, Utah, terugkeerden. Oud. Larsen, een eenvoudige vriendelijke verschijning, die zich snel vrienden weet te maken, was de stuwende kracht achter het Voorzorgsplan, dat nog lang in Haugesdund en de Noorse Zending in de herinnering zal blijven voortleven. Onder zijn leiding maakte de gemeente Haugesdund vorige herfst honderd 2½ liter blikken visballen in. De gemeente kreeg de blikken door de vrienden, die Oud. Larsen zich gemaakt had; zij werden eveneens gratis verzegeld door een der conservenfabrieken in de omgeving van Haugesdund. Volgens president A. Richard Peterson waren „de mensen, wie hij zijn plan uitlegde, vol geestdrift, en zij verklaarden zich volkomen met zijn plannen accoord en gaarne bereid te helpen”.

Vorig jaar werd in de gemeente Oslo onder leiding van br. Vidar Frende met succes een landbouwproject ten uitvoer gebracht. „Van de aardappelen, uien, kool en wortels, die geoogst werden, voorzag men honderd gezinnen gedurende de wintermaanden.”

Verleden winter heeft de Noorse Z.H.V. honderd levensmiddelenpakketten van zes pond naar de heiligen in België en de Oostduitse Zending gezonden.

grote stapel opstelschriften van de leerlingen der vijfde klas. Het onderwerp, in talloze variaties herhaald in het kinderlijke, wijdlopijge schrift, luidde: „Mijn beste vriend.” Nieuwsgierig liet zij al die gelinieerde vellen door haar handen gaan. De meeste opstellen liepen over speel-makkertjes, een geliefde oom, een hond. Toen las zij de eerste regel, die geheel verschillend was van de rest.

„Ik heb een vriend en zijn naam is Henry. Het is een muis.”

Gretig las Mary verder: „Hij heeft een bruinachtige kleur en hij heeft een kronkel in zijn neus. Ik strooi broodkruimels voor hem op de grond en ik praat met hem. Ik wou dat ik een poesje had. Tante zegt, dat het te veel last geeft. Zij weet het niet van Henry.”

Haastig vergeleek Mary het schrift van het opstel met dat van het briefje, dat bij de viooltjes gezeten had. Het was hetzelfde. De naam was boven aan het opstel geschreven in preciese, zorgvuldig gevormde letters: Emily Dale.

—o—

Juffrouw Kissinger voelde zich niet boven een gezellig babbeltje verheven. Toen Mary haar de opstellen terug bracht en op kwasi-onverschillige toon informeerde naar het kind, wiens beste vriend een muis was, snoof de oudere vrouw wat minachtend.

„Clotilda Beach zou er iets van krijgen als ze wist van die muis. Ze gaat er prat op een onovertroffen huisvrouw te zijn. Emily is het kind van haar enige zuster, weet u. Susan Beach was een mooi meisje. Ik geloof, dat Clotilda altijd jaloers op haar geweest is. Doch toen Susan en haar man beiden verdronken, was er niemand behalve Clotilda, die het kind tot zich kon nemen.” Juffrouw Kissinger glimlachte grimmig. „Zij nam de toestand niet al te prettig. Als ze niet bang geweest was voor de praatjes, zou ze het kind zeker naar een weeshuis gezonden hebben.”

Mary's ogen werden groot van verbazing. „Wat een afschuwelijke vrouw.” „Welnee, mijn kind. Zij heeft twintig jaar lang alleen maar voor zichzelf geleefd. Bovendien is Emily maar een doodgewoon kind, met een vale huid, een grote mond en steil haar. Zij lijkt helaas meer op haar tante dan op haar moeder. Vreemdelingen zeggen altijd tegen Clotilda, dat haar dochter zo op haar lijkt, wat Clotilda natuurlijk verschrikkelijk vindt.”

„Maar het kind moet toch iemand tot vriend hebben,” hield Mary aan. „Een schooldkameraadje of buurkind.”

Juffrouw Kissinger zoog peinzend op haar lip. „Kinderen zijn wreed. Zij worden gedreven door het massa-instinct, en Emily behoort niet tot de massa. Clotilda heeft nooit enige maaak gehad waar het kleren betreft, zelfs ik kan dat zien. Haar opvatting omtrent behoorlijke kleding voor Emily is een rok en blouse, en dat draagt het kind iedere dag. Ik kan me niet voorstellen, dat ze Emily zou toestaan kameraadjes mee naar huis te brengen. Op school is ze erg knap — omdat ze geen andere dingen heeft om haar af te leiden, denk ik — wat haar al evenmin doet stijgen in de gunst van haar klasgenootjes.”

„Arm kind,” zei Mary zacht.

De oudere vrouw klopte haar op de arm en haar stem klonk plotseling vriendelijk.

„Wij hebben allemaal onze eigen eenzaamheid te torsen, kindje. Emily wordt niet mishandeld. Zij is beter af dan duizenden andere kinderen.”

„Ik weet het,” Mary kon zelfs zichzelf geen verklaring geven, waarom zij zo'n diepe verantwoordelijkheid gevoelde voor een kind, dat zij nog nooit gezien had. Doch dat droevige zinnetje: „Het is vreselijk alleen te zijn,” bleef haar achtervolgen. „Hoe dan ook, ik zal haar vragen vanavond bij mij te komen.”

—o—

Toen de bel voor het laatst geluid had, sloot Mary haastig haar lessenaar en ging naar de deur van de vijfde klas. Het viel haar niet moeilijk Emily te ontdekken. Daar waren de onvermijdelijke rok en blouse, het steile haar en de verlegen, ongelukkige blik, die zij had verwacht. Mary zag echter ook een paar mooie ogen met lange wimpers, die plotseling opflikkerden toen het kind haar gewaar werd.

„Dag,” glimlachte Mary. „Jij bent Emily, niet?”

„Hoe weet u dat?” vroeg het zachte stemmetje ademloos.

„Oh, een kleine muis, Henry geheten, heeft het me verteld.”

Een stralende glimlach verlichtte het smalle, lelijke gezichtje, verdween toen opeens. „Hebt u werkelijk mijn opstel gelezen? Ik had het niet moeten schrijven. Ik ben zo bang geweest, dat tante Clotilda het te weten zou komen.”

Mary legde haar arm om de smalle

schouders. „Ik zal het niet vertellen. Emily. Ik vond het een erg aardig opstel. Ik vond het werkelijk zo goed, dat ik me afgevraagd heb of je mij niet zou kunnen helpen. Zou je tante het goed vinden, dat je vanavond bij me komt en dan meteen blijft eten?”

Emily kneep haar handen van opwinding ineen. „Oh, juffrouw Mary, mag dat werkelijk? Wilt u mij heus hebben?” „Ja,” knikte Mary ernstig. „Ik ben bezig een lesboek te schrijven en ik geloof zeker, dat jij mij daarbij helpen kunt.” Het was maar een halve waarheid, want in een heel ver verleden was ze wel eens aan iets dergelijks begonnen.

„Ik ga nu met je mee naar huis om het tante Clotilda te vragen.” Mary's ogen schitterden toen zij naar het opgewonden gezicht van het kind keek. Zij keken elkaar aan en begonnen tegelijk van louter vreugde te lachen.

Mevrouw Anderson kon goed koken, en Emily deed het maal zulk een eer aan, dat zij op slag haar hart won. „Je kunt nog heel wat hebben, meisje,” zei ze, met een blik op Emily's benige schouders. „Mary zal je nog heel wat keren moeten meebrengen.”

De tijd gleed snel voorbij en toen Mary de duisternis buiten opmerkte, riep zij uit: „Hemeltje, het moet al laat zijn. Ik heb je tante beloofd, dat je vóór donker thuis zou zijn. Ze zal wel boos zijn.”

De schittering verdween snel uit Emily's ogen om plaats te maken voor een angstige blik. „Oh, juffrouw Mary, mag ik vannacht niet bij u blijven? Ze zal zo boos zijn! Toe, juffrouw Mary!”

„Maar, lieve kind, dat gaat immers niet. Ik zal je thuis brengen en het je tante uitleggen. Zij zal niets ergs doen.” De uitdrukking van het kindergezicht was ellendig. „Ze slaat je toch niet?”

„Nee,” antwoordde Emily dof. „Zij sluit me op in haar kamer en neemt de lamp weg.”

Met een hulpeloos gevoel bracht Mary het kind naar huis. Juffrouw Beach nam haar verklaring van hun laat zijn met een hoofdknik in ontvangst.

„Ik zal zorgen, dat ze het een volgende keer niet vergeet,” zei zij op ijskoude toon, terwijl Emily met een laatste smekende blik naar binnen sloop. „Als er een volgende keer komt!”

De gehele weg terug en nog terwijl ze zich gereed maakte om naar bed te gaan, bleef de smekende blik van het kind Mary bij.

„Het is mijn zaak niet,” hield ze zichzelf

voor. „Waarom zou ik me verantwoordelijk voor haar voelen?”

Zij gevoelde zich evenwel inderdaad verantwoordelijk. En duidelijk zag ze Emily's toekomst voor haar geest: een mislukte, gekwelde jeugd, gevolgd door het droevige proces van ouder worden zonder liefde, werkend en zorgend voor een tyrannieke oude vrouw, terwijl het leven voorbij zou gaan. Haar tante zou er wel voor zorgen, dat zij nimmer de kans kreeg te trouwen, evenmin als zij haar ooit zou doen vergeten dankbaar te zijn voor hetgeen zij haar tante verschuldigd was. Mary huiverde. Als het nu mijn kleine meisje eens was, wat ik gehad zou kunnen hebben?

Lange tijd zat zij op de rand van haar bed. Toen, als had een stem het haar in duidelijke woorden gezegd, wist zij wat zij moest doen. Met een licht hart legde zij zich ter ruste, voelend dat Ken dicht bij haar was en haar besluit goedkeurde.

De volgende morgen ging zij met stralende ogen naar haar moeder. „Moeder, ik ben van plan Emily te adopteren, en dan ga ik het huisje bewonen, dat Ken en ik samen ingericht hebben.”

„Wat!” Toen, de gretigheid ziende in de ogen van haar dochter, aarzelde Mevr. Anderson. Er was iets wat haar zeide, dat dit geen gril was, doch het langgezochte antwoord op een dringend gevoelde behoefte. „Wel,” vervolgde ze bedachtzaam, „het lijkt me een goed idee; een tehuis en iemand om voor te zorgen. Ja, het lijkt me een zeer goed idee.”

Tot Mary's verbazing ging alles gemakkelijk en zoals zij het wenste. Juffrouw Beach toonde zich na de eerste ogenblikken van verbaasde afkeuring verheugd op zo'n manier van een onaangename last bevrijd te worden. De ambtenaren waren heel vriendelijk. Meneer Jamieson verzekerde haar, dat zij zo lang bij het onderwijs kon blijven als zij zelf wilde. En Emily — haar lelijke gezichtje straalde in zulk een extase, dat het Mary een schok gaf.

„Oh juffrouw Mary, wilt u mij werkelijk hebben? Bent u er absoluut zeker van?” Iedere twijfel, die Mary tot op dit ogenblik nog gevoeld mocht hebben, werd nu met één slag weggevaagd. Zij nam Emily's kleine, koude handjes in de hare en trok haar dicht tegen zich aan.

„Ik denk, dat de Hemelse Vader geweten heeft, dat wij elkaar nodig hadden,” zei ze eenvoudig. „Zullen we samen neerknielen en Hem danken?”

IN HET AANGEZICHT VAN EEN WERELDCRISIS.

(Vervolg van blz. 133).

dit alles keerde Petrus in dit uur van ontmoediging weer tot zijn oude ambacht terug, en zeide: „Ik ga vissen”, waarop de anderen antwoordden: „Wij gaan met u mede.”

In deze gemoedsgesteldheid verkeerde Petrus toen de opgestane Christus hem vroeg:

„Simon, zoon van Jonas, hebt gij mij liever dan deze?” Petrus antwoordde: „Ja, Heer. Gij weet, dat ik U liefheb.” De Heer antwoordde: „Voed Mijne schapen.” Ik heb mijn eigen mening over het door Christus gebruikte woord „deze”. Vergeet niet, dat het zijn beroep was — wat ook de resultaten zouden zijn. Daar voor hem lag het resultaat van hetgeen hij die morgen gevangen had, want hij had de gehele nacht gevist en niets gevangen. „Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan deze?” „Ja, Heer. Gij weet, dat ik U liefheb.” „Voed Mijne schapen.”

Bij die gelegenheid werd Petrus zich bewust van zijn verantwoordelijkheid, niet alleen als visser der mensen, maar als leider van de kudde. Toen gevoelde hij voor het eerst de volle betekenis van het goddelijke gebod: „Volgt gij Mij.”

Deze twaalf nederige en eenvoudige mensen slaagden er in, de toekomst van het menselijk geslacht te wijzigen door het licht, hetwelk zij met zich omdroegen. „Twaalf eenvoudige mannen,” schrijft Beverley Nichols, „die slechts door de wind over zee gedragen konden worden, maar enkele duiten in hun zak hadden en een rotsvast geloof in hun ziel droegen. Zij verwezenlijkten hun

ideaal niet, hun woorden werden verdraaid en bespot en valse tempels werden op hun gebeente opgetrokken ter ere van een Christus, die zij zeker verworpen zouden hebben. En toch, door het licht van hun inspiratie kwamen vele van 's werelds mooiste dingen tot stand en werden vele van haar grootste zielen geïnspireerd.”

„Als negentienhonderd jaar geleden twaalf mannen dit tot stand konden brengen, wat zouden twaalf mannen in deze wereld niet kunnen volbrengen! Want God heeft ons nu de macht gegeven met een gefluister de ruimten te overbruggen, en van gedachten te wisselen met de bewoners van de uiteinden der aarde. Wat zullen wij fluisteren? Wat zullen wij denken? Dat is het kardinale punt.” De wereld wil vrede, een vrede, die moeilijker te winnen schijnt dan de oorlog.

Geloof in God. Het eerste beginsel gaf God aan Mozes op de berg Sinaï: „Gij zult den Heere, uwen God, liefhebben.” Bedenk goed, wat dat betekent. Indien wij God in alle oprechtheid aanvaardden als onze Vader, en Hem tot het middelpunt van ons bestaan maken, worden wij ons bewust van een nieuw levensdoel. Dan is het verlangen om het lichaam te voeden en te verzorgen niet langer het voornaamste oogmerk van ons dagelijks leven. Dan wordt de verrijking van de geest, en niet de genoegdoening van het lichaam, het voornaamste doel. Wij denken dan niet langer aan wat wij van God zullen krijgen, doch wat wij Hem zullen

geven. Slechts wanneer wij ons innerlijk geheel overgeven, zullen wij boven onze zelfzuchtige verlangens uitrijzen. Christus' waarschuwing: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid” is een goddelijke en blijvende voorwaarde tot het verkrijgen van een durende vrede op aarde.

Aanvaarding van Christus. Even belangrijk is de aanvaarding van de Zoon van God als de Zaligmaker der wereld.

Toen Jezus vóór Hij verraden werd met Zijn discipelen sprak, zeide Hij: „Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.” Hij wilde hen er van doordringen, zoals Hij ook de gehele wereld wil doen geloven, dat zij slechts door Hem het eeuwige leven konden verkrijgen. Wat Petrus zeide, toen hij met Johannes voor de hogepriester stond, was niet alleen als zelfverdediging bedoeld. Hij sprak een eeuwige waarheid uit toen hij zeide: „Want er is geen andere naam onder den hemel gegeven, waardoor wij zalig kunnen worden.” Deze waarheid wordt in Leer en Verbonden herhaald: „Alle mensen moeten zich bekeren en in de naam van Jezus Christus geloven, en de Vader in Zijn naam aanroepen, en tot het einde toe in Zijn naam geloven, anders kunnen zij niet gered worden in het Koninkrijk Gods.”

Ik zou het woord „gered” in verband willen brengen met die macht, die de mens in dit leven in staat stelt boven zijn dierlijke instincten en passies uit te rijzen, de macht om de maatschappelijke euvelen te overwinnen of te weerstaan, die mannen en vrouwen

verderven en uitsluiten, niet alleen van de vrede der wereld, maar eveneens van het lidmaatschap van het Koninkrijk Gods. De mensen mogen smachten naar vrede, er om schreien en er voor werken, zij zullen deze vrede nimmer ontvangen, tenzij zij de door Christus aangegeven weg volgen.

Vertrouwen in de naaste. Een derde belangrijke factor, waarmee rekening gehouden moet worden, willen wij vrede voor onze ziel verkrijgen, is een onwankelbaar vertrouwen in onze medemens. Gij zult vragen: „Hoe kunnen wij de mensen vertrouwen, die getoond hebben alle even bedrieglijk te zijn?” Mijn antwoord is, dat zelfs indien twee of drie, of tien of meer mensen, oneerlijk en slecht zijn, wij daarvoor niet gerechtigd zijn het vertrouwen in alle mensen te verliezen. De meeste mensen zijn eerlijk en oprecht, en willen gaarne „een ieder het zijne geven, milddadig zijn en in nederigheid voor hun God wandelen”.

Zelfs indien de leiders van een of meerdere naties hun Schepper verloochenen en in hun hart zeggen: „Mijne kracht, en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verkregen”, en zelfs Christus, Die hen gered heeft, niet erkennen, vergeet dan niet, dat tienmaal meer naties nog steeds in God en persoonlijke vrijheid geloven.

Deze drie beginselen: Geloof in God, de aanvaarding van Christus als de zaligmaker der wereld, en het vertrouwen in onze naaste, worden door de Heiland samengevat in de volgende woorden:

„Gij zult liefhebben den Heere, uwen

God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grootste gebod. En het tweede aan dit gelijk is: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfven.” (Matt. 22 : 37-39).

Maatschappelijke euvels. Laat ons er op toezien, dat de maatschappelijke euvels, die de wereld overheersen, de mensen smart en vernedering brengen en de gehele wereld in ellende dompelen, in onze eigen omgeving tot een minimum beperkt worden. Het is onze plicht deze euvels te overwinnen en liefde, vrede en naastenliefde aan de wereld te brengen. Als wij daar in slagen, kunnen wij tot de gehele wereld — ongelovigen, spotters en alle anderen — zeggen: „Zie, onze levenswijze is de beste omdat zij de beste resultaten afwerpt. Ons volk is gezond, welvarend en gelukkig omdat wij elkander in het dagelijks leven steunen en bijstaan. Wij verspillen onze krachten niet aan uitspattingen, praal of uiterlijk vertoon. Wij versnipperen onze energie niet door twisten, spelen of ongezonde gewoonten. Wij behouden de kracht van ons lichaam en onze geest, en wenden haar aan om God's Koninkrijk op te bouwen, want dit is niet gefantaseerd maar werkelijk. Het bestaat uit mensen, die alle dezelfde idealen nastreven. Wij strijden niet voor dingen, die slechts tijdelijke genoegdoening geven en niet anders dan een nare smaak nalaten. Wij streven naar die dingen, die ons opbouwen en ons en onze kinderen de gelegenheid bieden sterk te worden, voorwaarts te gaan en te overwinnen. Wij streven er naar ons zelf waardig te maken de wereld te ontvangen door ons er op toe te leggen haar beter te

gebruiken dan anderen gedaan hebben. Wij geloven, dat gehoorzaamheid aan God's wetten betekent gehoorzaamheid aan de wetten der natuur, die uitdrukking geven aan Zijn wil. En door nauwkeurige studie trachten wij de meest volledige en juiste kennis te verkrijgen betreffende die wil, teneinde ons er aan te onderwerpen.”

De wereld ziet een nieuwe crisis in het gelaat — een vreselijke crisis. De mens heeft nu de gelegenheid verstandig te kiezen en tengevolge van deze verstandige keuze te leven, of de leringen van de Meester te veronachtzamen en zodoende te sterven. Door de eeuwen heen komt Jozua's stem tot ons: „Kiest u heden, wien gij dienen zult; maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!” (Jozua 24 : 15).

En de inspirerende woorden van Petrus, toen hem verboden werd te spreken en in de naam van Jezus te prediken: „Oordeelt gij, of het recht is voor God, ulieden meer te hooren dan God? Want wij kunnen niet nalaten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.” (Hand. 4 : 19, 20).

Nu moeten wij kiezen tussen het dictatorschap met al zijn atheïstische leerstellingen, en de leer van het herstelde Evangelie van Jezus Christus, die ons alleen vrij zal kunnen maken.

God zegene onze Kerk, en in 't bijzonder de jeugd, die haar idealen hoog zal moeten houden. God zegene de vaders en moeders met de kracht dit geloof in het hart van hun kinderen te planten en het aan de wereld te prediken. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Groningen.

Op 11 April j.l. werd te Groningen de districtsconferentie gehouden. Evenals in de conferenties, die tot nu toe in de verschillende districten gehouden werden, was ook hier God's Geest in ruime mate aanwezig.

In de ochtendvergadering spraken achtereenvolgens: Oud. N. Stolk, Oud. G. J. Scheuller, Oud. D. Curtis, Oud. J. den Butter, zr. S. E. v. d. Toolen en president Cornelius Zappey.

In de avondvergadering mocht men de volgende personen beluisteren: Oud. A. Vermij, zr. A. W. Hartman, zr. B. Uffens, Oud. W. Woltjer, Oud. Th. Sipkema en Oud. H. Uffens.

Beide vergaderingen, waarin ongeveer 200 personen aanwezig waren, werden opgeluisterd met zang van het koor en de zingende moeders.

Districtsconferentie te Utrecht.

Ook op de conferentie, die op 2 Mei j.l. te Utrecht gehouden werd, mocht men in ruime mate van Gods' Geest genieten. Des morgens spraken: Oud. R. L. Castleton, Oud. L. Versluis, zr. T. Hartman Spaans, Oud. P. Vlam en Oud. Th. Sipkema.

In de avondvergadering, waarin 236 personen aanwezig waren, voerden het woord: Oud. B. van Oostendorp, Oud. T. van Drimmelen, Oud. R. J. Oliekan, Oud. D. J. Oliekan en president Cornelius Zappey.

Deze vergaderingen werden eveneens opgeluisterd met zang van het koor en de zingende moeders.

Op Zaterdag, 1 Mei, bood de Utrechtse O.O.V. de conferentiegangers een zeer goed programma aan.

Doopdiensten.

Op 21 Maart j.l. werd te Schiedam gedoopt Maria J. van Os uit Vlaardingen door Paul D. Levie.

Op 11 April j.l. werden te Amsterdam de volgende personen gedoopt: Johanna J. L. Wilkes-Greiss en Cornelia van Melsen uit Haarlem door Oud. Cornelis Wilkes; Cornelis Bandt uit den Helder door Oud. R. Lagerwey; Johanna M. Hoole uit Amsterdam door Oud. R. La-

gerwey; Marinus C. Halling, Hendrina W. Sont en Mina C. Sont uit Amsterdam door Oud. H. J. Tobler.

Op 18 April j.l. werden te Antwerpen de volgende personen gedoopt: Maria D. Rossaert van Remoortel, Godefridus C. H. Roelofs, Ludovicus Breugelmans, Angelina C. Breugelmans-Peeters door Oud. Lothar Nestman; Willem F. van Maanen, Adelaida J. S. van Maanen-Lucas, Florentine A. A. van Maanen en Nora A. M. van Maanen door Oud. Ferrin Allen.

Ingezegend.

Op 4 April j.l. werden te Rotterdam ingezegend: Coenraad van Boven, zoon van Cornelis K. S. van Boven en Elizabeth Goudriaan, en Wilhelmina van der Elburg, dochter van Cornelis van der Elburg en Jansje C. Spijker.

Op 4 April j.l. werden te Schiedam ingezegend: Theodorus Bernardus M. Schreur en Cornelis Jacobus Schreur, zoons van Gerhardus A. Schreur en Cornelia E. A. de Ronde.

Op 11 April j.l. werd te Groningen ingezegend: Alida Wagelaar, dochter van Jac. G. Wagelaar en Roelofje Bongers.

Op 18 April j.l. werden te Antwerpen ingezegend: Willy Jeanne François van Maanen, zoon van Willem F. van Maanen en Adelaida J. S. Lucas, en Johanna Emilienne Emile van Maanen, dochter van Willem F. van Maanen en Adelaida J. S. Lucas.

Op 2 Mei j.l. werd te Leeuwarden ingezegend: Bertus v. d. Hazel, zoon van Bertus v. d. Hazel en Berber Venema.

Op 2 Mei j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Marcus Visser, zoon van Jacob Visser en Jacomijntje Troost.

Geordend.

Op 1 Februari j.l. werd te Utrecht Bernard de Juncker tot Ouderling geordend

Op 28 Maart j.l. werden te Delft Dirk v. d. Toolen en Gerrit v. d. Toolen tot Diaken geordend.

Op 4 April j.l. werd te Zeist Willem J. Holt tot Diaken geordend.

Op 18 April j.l. werden te Amsterdam tot Diaken geordend: Johannes F. Otto, Cornelis van Keizerswaard en Paulus Niesen. Petrus J. Kruse en Marinus C. D. v. d. Boogert werden geordend tot Leraar, terwijl Hendrik A. Paanen tot Priester werd geordend.

Op 25 April j.l. werd te Rotterdam Leonardus J. van Domburg tot Diaken geordend; Pieter Breeman en Hendrik Hoogstad Sr. werden geordend tot Leraar, en Arie van Wensveen werd tot Priester geordend.

Op 25 April j.l. werd te Leeuwarden Yinze de Swart tot Diaken geordend.

Op 2 Mei j.l. werd te Dordrecht Aalbert de Waal tot Diaken geordend.

Op 2 Mei j.l. werd te Vlaardingen Matthijs J. van Os geordend tot Diaken, en Pieter Voogd tot Priester.

Gehuwd. *Schvaneveldt*

Op 14 April j.l. werd in het kerkgebouw te Rotterdam het huwelijk ingezegend van Margaretha J. S. Rietveld en Dirk van Straten. Wij wensen dit jonge paar God's beste zegeningen op hun verdere levensweg.

Overleden.

Op 21 April j.l. overleed te Groningen br. Frederik Naberman op de leeftijd van 27 jaar. Br. Naberman werd op 21 December 1946 gedoopt. Op Zaterdag, 24 April j.l., werd een rouwdienst gehouden, die door vele familieleden werd bijgewoond. Wij wensen zr. Naberman en haar zoontje van harte sterkte toe in dit verlies.

Aankomst en verplaatsing van zendingen.

Op 11 April j.l. werd Oud. P. Vlam ervool van zijn ambt als gemeentepresident van de Amsterdamse gemeente ontheven en aangesteld als president van het Amsterdamse district. Oud. C. J. van Beekum werd op diezelfde datum aangesteld als gemeentepresident van Amsterdam.

Op 20 April j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Francis W. Robison van Zutphen naar Antwerpen; Ephraim Bierman van Amsterdam naar Zutphen; Jacob van Goor van Antwerpen naar Eindhoven.

Op 21 April j.l. werd Donald L. Timmerman van Leiden overgeplaatst naar

den Haag (als districts-president); en Merrill G. Shupe van den Haag naar Utrecht (als districts-president).

Harold W. Atkins werd op 26 April j.l. van Utrecht overgeplaatst naar Leiden (als gemeentepresident); Ivan M. v. Leuven van Amersfoort naar Utrecht; H. Jex Tobler van Haarlem naar Amersfoort; Oud. en zr. R. Mondfrans van Arnhem naar Utrecht (als gemeentepresident); en Albert L. Fisher van Amsterdam naar Arnhem (als gemeentepresident).

Op 7 Mei j.l. kwamen wederom zeven zendingen in Holland aan om een zending in ons land te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: W. Lynn Roberts te Rotterdam; Glenn C. Hielt te Vlaardingen; Ralph C. Wagner te Apeldoorn; Ray V. Zobrist te Almelo; Allen R. Schvaneveldt te Groningen; Joseph A. Schutz te Groningen en Stephanus P. Meyer te Leeuwarden.

Op 7 Mei j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: James E. Denos van Vlaardingen naar Voorburg; Jack C. Higbee van Leeuwarden naar Amsterdam; Blaine F. Anderson van Apeldoorn naar Hilversum; Norman Wade van Voorburg naar Hilversum; Evan W. Lee van Groningen naar Winschoten, waar het zendingswerk geopend zal worden; Kenneth B. Done van Groningen naar Winschoten; William B. Hesterman van Almelo naar Groningen; Conrad W. Bolter van Rotterdam naar Eindhoven en Dee Curtis van Groningen naar Amsterdam.

Zending beëindigd.

April 20

Op 30 April 1946 kwamen Oud. en zr. S. Stam in Rotterdam aan om een zending in Nederland te vervullen. Oud. Stam was voor de Hollandse leden geen onbekende, want dit was de tweede maal, dat hij in Holland op zending kwam.

Toen Oud. en zr. Stam hier aankwamen, stond het Voorzorgswerk nog in de kinderschoenen. Zij zijn het geweest, die dit grote werk van de grond af aan hebben opgebouwd. En niemand kon dit beter toevertrouwd zijn. Werk noch moeite hebben zij ontzien om de Voorzorgsgoederen zo goed mogelijk onder de leden der Kerk te verdelen en ter bestemder plaats te brengen. Zelf togen zij er dag aan dag met de truck op uit om de goederen in de verschillende gemeenten te bezorgen en uit te delen. De gehele winter werkten zij in de grote opslagplaats, die niet verwarmd was, zodat zij 's avonds verkleumd thuis kwamen. Zij hebben dit alles echter met liefde gedaan, omdat zij de ware geest van het Evangelie bezaten. Oud. Stam was altijd bezig met het prediken van het Evangelie en velen heeft hij met zijn inspirerende woorden opgebouwd. Ook zr. Stam heeft zich door haar vriendelijkheid en eenvoud bemind weten te maken.

Zr. Stam heeft gearbeid als presidente van het Jeugdwerk in Nederland. Oud. Stam is president geweest van het Utrechtse en Haagse district.

Het laatste halfjaar van zijn zending heeft Oud. Stam gearbeid als president van het Amsterdamse district.

Onze beste wensen vergezellen Oud. en zr. Stam op de reis naar hun tehuis in het Rotsgebergte.

Hier volgt hun afscheidswoord:

Nogmaals een groet aan al onze dierbare Broeders en Zusters in Nederland. Wij hebben Uw mooie land verlaten, met zijn vele schoonheden, vlijt en nijverheid. Zijn vele torenspitsen, een symbool van godsdienstig streven. Het land van vrijheid, waar wij onze God kunnen dienen volgens ons eigen geweten.

Wij zijn dankbaar tot de Vader van ons allen, dat Hij onze voeten daarheen geleid heeft. Ons leven is daardoor verrijkt. Ook danken wij U allen voor de ondersteuning die gij ons gegeven hebt. Gij hebt getoond dat gij niet alleen een dankbare ontvanger waart, maar ook een gulle gever. En daarin, zegt de Here, kenmerkt zich Mijn discipel.

Moge de Here U allen zegenen met Zijn rijkste zegeningen, is de wens van Uw broeder en zuster in het Evangelie.

Br. en zr. S. Stam.

Vertrokken. ✓

Op 20 April j.l. vertrokken de volgende

personen naar Amerika: Oud. Lodewijk Roos, Geertje Roos-Copier, Louise M. Roos, Gerard J. Roos, Jannigje H. Roos, Anthonia Roos; Oud. Barend H. de Rijke, Jacomina A. de Rijke-Diender, Edith de Rijke, Robert de Rijke, Ronald de Rijke, Mirjam de Rijke; Oud. Adrianus J. Flink, Eleonora M. Flink-Riebeek, Johannes A. Flink; Dingeman v. d. Elst, Clazina v. d. Elst-Kelfkens, Dirk H. v. d. Elst, Clasina v. d. Elst, Willen J. M. v. d. Elst.

De Utrechtse gemeente lijdt een gevoelig verlies door het vertrek van de familie Roos. Oud. Roos is werkzaam geweest als eerste raadgever in het O.O.V.-Hoofdbestuur. Bovendien heeft hij zitting gehad in het Utrechtse gemeentebestuur, terwijl hij tevens een tijdlang over de Arnhemse gemeente heeft gepresideerd. Zr. Roos heeft haar krachten gegeven aan het Z.H.V.werk in de Utrechtse gemeente. Hoezeer zij door de Utrechtsleden gewaardeerd werden, blijkt uit de welgeslaagde afscheidsavond, die de familie Roos op 16 April j.l. werd aangeboden en haar ongetwijfeld lang in herinnering zal blijven.

Oud. en zr. de Rijke waren getrouwe en actieve leden van de Rotterdamse gemeente, waar zij slechts node gemist worden. Oud. de Rijke is lange tijd president der Rotterdamse Zondagsschool geweest, terwijl zr. de Rijke tot aan haar vertrek deel heeft uitgemaakt van het Z.H.V.bestuur.

Door het vertrek van Oud. en zr. Flink lijdt de Arnhemse gemeente een gevoelig verlies. Ook zij waren zeer getrouwe en actieve leden, wie nimmer iets te veel was. Oud. Flink heeft o.a. zitting gehad in het Zondagsschoolbestuur.

Hoewel zij nog slechts korte tijd lid der Kerk waren, mochten br. en zr. v. d. Elst het voorrecht smaken reeds nu met hun kinderen naar Zion op te trekken.

Speciale gebeurtenissen.

Te den Haag werd op 5 April j.l. een O.O.V.-bazar gehouden, die de bezoekers verschillende attracties bood. Zij werd dan ook druk bezocht en had een geanimeerd verloop.

Op 10 April j.l. onthaalde de Rotterdamse O.O.V. de leden op een gezellige avond. Het programma had een vlot verloop en viel zeer in de smaak.

Op 11 April j.l. werd in het Veluwegebouw aan de Regentesselaan te Apel-

doorn een goed geslaagde openbare vergadering gehouden.

Hetzelfde kan gezegd worden van de speciale openbare bijeenkomsten, die op de volgende data gehouden werden: 14 April te Zwolle, 15 April te Hengelo, 21 April te Zutphen, 23 April te Haarlem, 10 Mei te Vlaardingen en op 7 Mei wederom te Apeldoorn.

Amsterdam organiseerde op 16 April j.l. een non-stop programma in Tuindorp Oostzaan. Het doel van deze avond was de nog zeer kleine gemeente aan de andere zijde van het IJ een hart onder de riem te steken. Dat dit wonderwel slaagde bewijst het aantal van 385 aanwezigen.

Op 21 April j.l. werd te Leeuwarden het Jeugdwerk geopend. Dat het een succes belooft te worden, bewijst het feit, dat in de eerste bijeenkomst ruim zeventig kinderen aanwezig waren! Op dezelfde datum werd in de gemeente Leeuwarden eveneens een zangkoor opgericht.

In „De Ster” van 15 Maart j.l. maakten wij melding van de wedstrijd, gespeeld door de voetbalclubs van de Dordrechtse O.O.V. en de Rotterdamse O.O.V., die

Boven: Dordrecht. Onder: Rotterdam. eindigde in een 3—2 overwinning der Dordtenaren. Van de Rotterdamse club ontvingen wij nu het volgende verzoek: Mochten er in de Nederlandse Zending gemeenten zijn, die een elftal kunnen en willen samenstellen, om zodoende onder-

ling tegen elkaar uit te komen, dan worden deze verzocht zich in verbinding te stellen met een der beide bovengenoemde clubs. Het adres van de secretaris der Dordtse club luidt: J. 't Hart, Matenaspad 27, Dordrecht. Dat van de secretaris der Rotterdamse club: G. A. Rietveld, Zaagmolenkade 46, Rotterdam.

Met ingang van 1 Juni a.s. zal te Amersfoort een nieuwe vergaderzaal in gebruik worden genomen. Het adres van deze nieuwe zaal luidt: Varkensmarkt 11, Amersfoort.

In Hengelo worden 's Zondagsmorgens van 10—11,30 uur vergaderingen gehouden in Deters Hotel, Beurstraat hoek Hofstedestraat.

Uit Leeuwarden vernemen wij, dat vanaf heden ook de Zondagsschoolbijeenkomsten gehouden worden op het Ruiterskwartier 163, Leeuwarden.

Op Hemelvaartsdag werden door verscheidene organisaties uitstapjes gemaakt. Het Delftse zangkoor maakte bijv. een tocht per autobus door Noord-Brabant en Gelderland, en de Zondagsschool van Schiedam en Vlaardingen bracht de dag op het Scheveningse strand door. De Arnhemse Zondagsschool verpoosde zich in de mooie bossen in de omgeving van die stad en de jongelui van de Haarlemse gemeente amuseerden zich uitstekend in park Groendaal.

Wij ontvingen een bericht, dat speciaal de heiligen aangaat, die naar Amerika denken te vertrekken. Men maakt ons er op attent, dat de heiligen, die in Amerika aankomen, meestal een dollar-check bij zich hebben tot één groot bedrag. Aangezien dit moeilijkheden oplevert wanneer zij bijv. 's Zaterdagsmiddags, als alle banken gesloten zijn, arriveren, is het beter dat zij voor dit ene grote bedrag meerdere checks aanvragen. Hiervoor kunnen zij zich wenden tot de „Stichting Landverhuizing Nederland”.

Abonnementen „Improvement Era”.

De „Improvement Era” heeft er wegens de gestegen kosten van papier en drukwerk toe moeten overgaan, de abonnementsprijs te verhogen. Voor hen, die in Nederland geabonneerd zijn, wordt de prijs van een jaarabonnement nu f 8.—. Wij verzoeken degenen, die hun abonnement wensen te verlengen, hiermede rekening te houden. De verhoging gaat in aan het einde van het lopende abonnementsjaar.